

1. Když stíny k sobě v touze lnou,
tma prohlásí se kouzelnou
a někde znějí bicí,
když měsíc tepe do mřížky
dva Popelčiny oříšky
s šedivou holubicí,
když zvony půlnoc dozvoní
a vratiče se rozvoní,
zlý sen se vrací znovu,
[: jsou dosud v oknech střepy skla
a krev, jež znovu vytryskla,
2. Když úzkost chodí po špičkách
jak dívka v modrých lodičkách
a v bílé rozhalence,
když promarněno vzkříšení,
když most má pouta lešení,
jež křičí na milence,
když zlato pláče mosazí,
když vzduch se oděl do sazí
a prázdňem škváry zeje
[: zas strach má ze lži mozaiku
a za svěřací kazajku
už našel farizeje. :]
- R: Zvracíme přecpaní a měsíce se počínají pátkem,
křičíme ze spaní, zas děsíce se podepsaným řádkem,
pod hranou odvahou tkví pobledlost, jak Pilát ruce myjem,
když s chladnou rozvahou jde posedlost, pak zítřka nedožijem.
3. Když lež je pravdy zárukou,
jde volnost s pouty na rukou
a vůkol kvetou hroby,
když z lásky stal se mouřenín,
pak děvce podá růženín
a zbude bez ozdoby,
když zloba zbývá bez lásky,
pak Židům krade oblázky
a hlásá toleranci,
[: a intelekt když bez duše,
pak podoběn je ropuše
či slepci s mečem v tanci. :]